

Ich soß met ener Fründin em Früh met enem schöne Kölsch. Am Desch wor noch Platz. Do kom e jung Ehepäärche, die wore ävver, mer kunnt et direk höre, usem Ömland. Alsu e bessche su wie Buure. Un dann han die de Kaat studiert . Op eimol säht die Frau: “Sag ens, wat mag dat sin? Hee steiht ‘Kölsche Kaviar’.”

“Jo”, säht dä Mann, “do loss mer dat doch ens bestelle! Do luure mer, wat dat es.”

God! Mir wosste natörllich Bescheid un waaden op de Reaktion. Wie dann dat Dinge met dä Blodwoosch kom un met ganz vill Öllig, do frög hä: “Wells de dat esse?”

“Ja jo”, säht sei, “natörllich! Luur doch ens, dat süht doch lecker us.”

“Alsu”, hät dä Mann gesaht, “dann schlöfs de ävver hügg Ovend op der Läu!”

Angerstein, Annelore (85): *Kölsche Kaviar*

ʔɪŋ soːs meɪəne ˈfʁʊndɪn ʔɪm fʁyː meɪnəm ʃøːnə kœlf ʔʊnəm dɪʃ vɔ nox plats ʔʊn dɔ koːm_ə jʊŋ ʔeːəpeːɐ̯hə diː vɔːbə ʔeːve mə kʊnd_ətːəˈbɛk høːbə ʔʊzəm ʔʊmlant ʔalzo ʔə bɪsjə zu vi buːɐ̯bə ʔʊn dan han di di kaːt ʃtuˈdiːɐ̯t ʔʊn_op ʔeːmɔ zɛːtːi fʁaʊ saːɐ̯_əns vat maːx dat_sin heː ʃtøːt kœlfə ,kavɪˈjaː ɲɔː sɛtːɛ man dɔ los mə dat dɔɐ̯_əns bɛʃtɛle dɔ luːbə mə vadːat ʔes joːt viɛ vʊstɪːaˈtyɐ̯lɪŋ bɛʃaɪd_ʊn vaxtɪ ʔaʊf di ,bɛaktsˈjoːn jaː ʔʊn ʔals dan dat dɪŋə metːɛɔ bloːtvɔːʃ koːm ʔʊn met janːts ʃɪl ʔøːlɪŋ da zɛːtːɛ man vɪlsːə dat ʔesə jo sɛtːi fʁaʊ naˈtyːlɪŋ luɔ dɔ_əns dat ʔes dɔx lɛkə zyːdːad_ʊs ʔalzo hɛtːɛ man_əsa dan ʃlœːfs də ʔeːve hɪk ʔɔːvənd_ɔb dɛ lœyːf